

Oude verhalen uit de Schriften, oude visioenen van mensen met God... We vertellen ze hier elke zondag. Voor mij zijn het verhalen met een enorme zeggingskracht, weerbarstig vaak, maar wel verhalen, die me aan het denken zetten over het waarom van ons kwetsbare bestaan, die me soms helpen antwoorden te vinden op mijn vragen, die me uitzicht en hoop geven op een leven, waarin vrede en liefde de dragende krachten zijn.

Maar misschien ben ik wel mét jullie een uitzondering, misschien heb ik het geluk gehad gewoon op te mogen groeien met die verhalen en dat geloof in God en Jezus Christus. Voor veel mensen om ons heen is de evangelische boodschap echter iets, dat niets meer met hun eigen leefwereld van doen heeft. Als ze er al in zijn opgevoed, dan zijn ze het ontgroeid. Of sommigen voelen zich er zelfs van bevrijd, hebben geloof en religie eerder als een last dan als een inspiratie ervaren.

De moderne tijd is, zo wordt ons in analyses voorgehouden, ontdaan van de grote verhalen en verbanden. We leven bij wat dagelijks via de media ons wereldbeeld vormt, bij wat door reclame wordt aangeprezen als de vervulling van ons geluk. Op een bepaalde manier zijn die analyses natuurlijk waar en maken we ook als gelovige mensen deel uit van die wereld. Het is de leefwereld van ons allemaal, getekend door geweld, angst, vluchtende en wanhopige mensen en nog zoveel meer. Maar of dat ook betekent, dat de oude geloofsverhalen voor hedendaagse mensen geen betekenis meer zouden hebben, dat betwijfel ik toch.

Belangrijke levensvragen naar het waarom van alles, vragen naar zingeving en samenhang, verlangens naar geborgenheid, naar liefde...die vragen en verlangens zijn van alle tijden. Ze horen bij ons mensenbestaan. Dat maakt ook, dat, nu religie niet meer zo vanzelfsprekend is, veel jonge mensen op zoek gaan naar antwoorden, soms ook nieuwsgierig zijn naar wat geloof daarbij zou kunnen betekenen. Religie is zelfs weer een beetje 'in'. Maar dan wel op een heel andere manier dan voorheen. Zeker in onze westerse samenleving zijn mensen mondig en kritisch genoeg, om niet zomaar op gezag van kerkelijke leiders alles voor waarheid aan te nemen. Waarheid is geen absoluut gegeven. Dat is misschien wel de grootste valkuil voor elke generatie opnieuw, vooral voor leiders in kerk en samenleving: te denken, dat jouw waarheid de enige en de beste is voor iedereen.

Maar dat wil niet zeggen, dat het niet de moeite waard zou zijn te blijven zoeken naar wat waar en goed is.

In de tijd van Dominicus was de ruimte voor die zoektocht zeker niet minder complex dan tegenwoordig. Geloof in God was weliswaar toen een onlosmakelijk onderdeel van het denken en van heel de samenleving, maar kerkelijke en wereldlijke belangen en macht speelden daarin een belangrijke factor.

Dominicus zag met een grote bewogenheid, zoals we zojuist hoorden uit een van de eerste Ordesverhalen, hoe mensen daaraan onder door gingen of in opstand kwamen, hoe de verhalen van Jezus werden verdraaid of werden gebruikt om anderen te onderdrukken. Dat bracht hem in beweging. Hij liet zich aanspreken door het evangelie van Mattheüs, met name ook door de passage, die we vandaag hoorden, waarin de leerlingen door Jezus op het hart werd gedrukt, dat **zij** zelf licht en zout zijn, dat zij zelf Gods goedheid in zich dragen en dat zij dat niet moeten verbergen, maar zichtbaar moeten maken voor anderen.

Zo koos Dominicus zelf er voor om naar het voorbeeld van Jezus op weg te gaan en in alle eenvoud mensen nabij te zijn, ze te onderwijzen en te genezen van dwaze denkbeelden en angsten. Daarmee trok hij volgelingen aan, die hij vervolgens al in een pril stadium van de orde twee aan twee uit stuurde om Gods goede nieuws te verspreiden. Het aantal van zijn broeders was nog maar klein, maar hij waagde het erop, dat precies dit het was dat moest gebeuren.

Dominicus wist zo voor anderen vol vertrouwen een ruimte te scheppen, een ruimte waarin mensen in hun zoeken naar geluk hun eigen waardigheid als kinderen van God konden hervinden, waarin de verhalen van Jezus Christus een inspiratie werden voor goed leven voor elk mens. Niet blijven zitten waar je zit, niet angstig vasthouden aan wat je bezit, maar opengaan voor Gods Geest en blijven zoeken samen met anderen, ver over je eigen begrensdheid heen.

De keuze van de lezingen van vandaag hebben daar dan ook alles mee van doen. Het visioen van Jesaja helpt ons te beseffen, dat het goede nieuws niet van onszelf komt, maar naar ons toekomt als een genade, die we mogen ontvangen. Jezus houdt ons bij monde van Mattheüs voor Gods licht, dat in ieder mens is, te laten schijnen, zout te zijn dat weer doet beseffen, dat ieders leven de kracht en smaak kan hebben van goedheid, recht en vrede. Het verhaal uit de *Vita Fratrum* laat ons zien, hoezeer Dominicus werd bewogen door de nood en levensomstandigheden van mensen zonder uitzicht.

Misschien is dát het wel, dat ons ook nu nog het meeste aanspreekt en dat we vandaag op dit feest van Dominicus willen vieren: Met een hart vol compassie onder ogen zien hoezeer mensen verloren en ontheemd raken en dan niet meteen een absolute leer aandragen, maar ruimte scheppen om samen op te trekken in de zoektocht naar geluk en zinvol leven, met elkaar leerling zijn en worden, daarbij gedragen door de verhalen over het leven en de verkondiging van Jezus Christus, de Levende nog steeds midden onder ons. Dat geldt ook voor ons: '**Jullie** zijn het zout van de aarde, **jullie** zijn het licht van de wereld. Laat zo dan jullie licht schijnen voor de mensen, opdat ze jullie goede werken zien en jullie Vader in de hemel verheerlijken.'

In dat vertrouwen mogen ook wij ons geroepen weten te getuigen van Gods genade.

Heilige Geest, Geest van God en van Jezus Christus, kom ons vervullen om het vuur van jouw liefde en vrede brandend te houden en verder uit te dragen daar waar wij leven, als licht en zout, als ware predikers van hoop hier en nu!
Dat het zo moge zijn.